

Ще одна важлива ступінь подолання гендерної дискримінації – це ратифікація Стамбульської конвенції, яка розширить можливості протидії гендерно зумовленому насильству. Який був підписаний ще у 2011 році, проте досі не ратифікувала.

На сьогоднішній день стереотипи виникають через брак інформації, тому важливо змінювати це через впровадження медійних кампаній, інформаційно-просвітницької діяльності тощо, аби змінити загальні уявлення про гендерні ролі та розподіл обов'язків між чоловіками та жінками в Україні.

Отже, проблема гендерної рівності в Україні є дуже важливою. Щоб уникнути дискримінації жіночої статі треба зробити рівні умови та можливості в усіх сферах суспільного та політичного життя. Прибрати всі соціальні бар'єри усталені уявлення про соціальні ролі чоловіка та жінки у суспільстві, страх осуду, гендерні стереотипи тощо.

Список використаних джерел:

1. Мельник Т. М. Гендер як наука та навчальна дисципліна. Основи теорії гендеру: навч. посібник. Київ: «К.І.С.», 2004. С. 536.
2. Мамонова Г. В. Гендерні особливості диференціації доходів населення та перспективи їхнього забезпечення в Україні. *Актуальні проблеми економіки*. 2009. № 9. 458 с.
3. Іванова Л. В. Гендерна нерівність у розвитку і використанні людського потенціалу. *Вісник соціально-економічних досліджень*. 2011. Вип. 3. С. 156-161. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vsed_2011_3_25.

Логінова М. В.,

викладач кафедри

цивільного права та процесу

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ,

капітан поліції

Каліберда Н. Г.,

курсант

Навчально-наукового інституту

права та підготовки фахівців для

підрозділів Національної поліції

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ЕЛЕМЕНТИ ПРАВА ВЛАСНОСТІ (ПРАВОМОЧНОСТІ ВЛАСНИКА): ВОЛОДІННЯ, КОРИСТУВАННЯ, РОЗПОРЯДЖЕННЯ

Власність – об'єкт, який завжди цікавив вчених юридичної галузі, тому можна з впевненістю сказати, що питання власності як в науковій так і в законодавчій сфері є найбільш науково дослідженою та законодавчо визначеною категорією. Але, навіть не зважаючи на це актуальність дослідження

питання власності як предмету цивільно-правових відносин завжди буде актуальною, адже, наше суспільство на разі активно розвивається, внаслідок чого виникають нові різновиди власності, які необхідно врегульовувати на законодавчому рівні. Все ж таки фундаментальними елементами права власності залишаються права володіння, розпорядження та користування майном. Тому, в розрізі нашої теми дослідження, ми детально розглянемо зазначені елементи права власності [3].

Проблеми користування, володіння та розпорядження майном стали предметом дослідження багатьох вчених таких як, и В. Антошкіної, Є. Лінік, С. Кізлова, В. Сапич, В. Федорович, О. Клименко, Ю. Пацурківського, Л. Ткачук та інших [4].

Виклад основного матеріалу, на нашу думку, доцільно почати із визначення поняття права власності. Визначення даного поняття закріплено статтею 316 Цивільного кодексу України, відповідно до якої правом власності є право особи на річ (майно), яке вона здійснює відповідно до закону з власної волі, незалежно від волі інших осіб [2]. Як вже було зазначено право володіння стало предметом дослідження багатьох вчених, тому в науковій сфері існує доволі багато визначень зазначеного поняття. Але, доволі багато зазначених вчених тлумачать право власності в об'єктивному та суб'єктивному розумінні. Отже, право власності в об'єктивному розумінні це право суб'єкта володіти, користуватися та розпоряджатися належними йому матеріальними благами на власний розсуд у межах закону. В суб'єктивному розумінні - це система правових норм, які закріплюють належність матеріальних благ визначеним суб'єктом, й регулюють володіння, користування та розпорядження ними, а також захист компетентності власника [3]. Відповідно зміст права складається з компетентності власника щодо володіння (може бути як законним, так і незаконним), користування та розпорядження певною річчю (визначено ст. 317 ЦК України) [2].

Розглянемо кожен із елементів права власності, розпочнемо із елементу володіння майном. У науковій літературі є чимало визначень поняття володіння. Володіння – це фактична влада, фізичне панування особи над тілесною річчю, яке надає особі фактичну можливість використовувати виключно для себе повну владу над річчю, тримати її для себе і в своїй владі з наміром отримувати з неї можливі вигоди і відхиляти чужий вплив на неї. Основна ознака права володіння полягає у пануванні (владі) особи над річчю, під чим розуміється вплив на річ, ставлення до речі. Друга ознака володіння полягає в тому, що панування має бути фактичним, хоча це і не завжди передбачає постійний контакт особи з річчю [3].

Другим елементом права власності є право користування майном. Особа набуває річ (майно) у власність з метою задоволення особистих інтересів. Цей інтерес власника полягає в отриманні вигоди або користі від користування річчю (майном). Саме через користування реалізується призначення речі. Право користування реалізується шляхом отримання корисних властивостей

речі, користі, яка служить задоволенню інтересів насамперед власника. Але право власності зобов'язує власника враховувати не лише свої, а й суспільні інтереси [4]. Зазначені засади закріплені статтею 41 Конституції України «використання власності не може завдавати шкоди правам, свободам і гідності громадян, інтересам суспільства» [1].

Наступним елементом є право розпорядження майном. Отже, це право полягає у вчиненні власником щодо належної йому на праві власності речі певних активних дій. Для вчинення цих дій необхідна воля власника. Отже, ознакою права розпорядження є усвідомлений вольовий акт. Без волі власника здійснення права розпорядження є неможливим, тоді як право володіння та право користування можуть і не мати вольового компонента. Загалом право розпорядження, як і право користування, визначає динаміку відносин власності, що полягає у вчиненні власником певних активних дій щодо речі. На підставі права розпорядження власник має можливість передати своє право власності на річ іншим особам, фізично знищити річ, покинути, відмовитись від речі [3].

Отже, з вищевикладеного можемо зробити висновок, що не зважаючи на активний розвиток суспільства та зміни в чинному законодавстві, основа права власності залишається непорушною, яка складається із права володіння, користування та розпорядження. До того ж, право власності набувається на підставах, що не заборонені законом, зокрема із правочинів.

Список використаних джерел:

1. Конституція України Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
2. Цивільний кодекс України Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 40-44, ст. 356. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
3. Мироненко В. Права володіння, користування і розпорядження власністю за цивільним законодавством. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2019/1/6.pdf>.
4. Поняття, зміст і форми права власності URL: <https://baryshivska-gromada.gov.ua/novyny-gromady/gumanitarna-sfera/ponyattya-zmist-i-formy-prava-vlasnosti.php>.